

Catherine Cookson

De wegen van het hart

ISBN 978-90-225-6683-1
ISBN 978-94-023-0390-2 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Rooney*
Oorspronkelijke uitgever: Bantam Press, a division of Transworld Publishers
Vertaling: Annet Mons
Omslagontwerp: Johannes Wiebel|Punch Design
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

Copyright © The Catherine Cookson Charitable Trust 1957
© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Aangezien het vrijdagavond was, heerste er veel bedrijvigheid in The Anchor, zowel in de bar en de gelagkamer als bij de afhaalbalie. In de hoek voor de MP's, ver bij de piano en het dartboard vandaan, zaten vier mannen. Laten we het er meteen maar eerlijk bij zeggen: een MP betekent in Shields niet lid van het parlement – Member of Parliament – maar Modder Poetsier. In The Anchor werd voor iedere man die een vuilnisemer beetpakte of met een bezem veegde het pseudoniem MP gebruikt, en die titel achtervolgde hem vaak tot in zekere steegjes van de stad.

Joseph Rooney Smith had vijftien van zijn vijfendertig jaren bij Gemeentewerken gezeten, en hij was in die tijd steeds dankbaarder geworden bij zo'n organisatie in dienst te zijn. Gemeentewerken was geen uit zijn krachten gegroeid bedrijf dat te lijden kon hebben onder vraag en aanbod, malaise of oorlog; Gemeentewerken was een blijvende organisatie die zijn werknemers naar Rooney's mening een veilige basis bood.

Maar Rooney's collega's waren het op dit punt absoluut niet met hem eens en de termen 'stom', 'sloom' en 'sukkel' waren

van tijd tot tijd voor hem gebruikt wanneer Rooney, geconfronteerd met acties en een roep om loonsverhoging, had geprobeerd kalmerende argumenten naar voren te brengen zoals: ‘Wees nou tevreden, man.’ ‘Vergelijk eens hoe we het nu hebben met hoe het vóór de oorlog was.’ ‘Als je het ene binnenhaalt, man, pakken ze je het andere weer af.’ Maar het antwoord dat hij bijna altijd terugkreeg was: ‘Als je vrouw en kinderen had, zou je wel anders piepen.’

Nu was het zo dat Rooney het enige ongetrouwde lid van deze club was, en hoewel hij zich er niet van bewust was, wekte hij afgunst bij drie van hen. Fred Hewitt, Bill Stubby en Albert Morton zeiden maar al te vaak: ‘Je weet niet half hoe gelukkig je bent, Rooney.’ Maar Danny Macallistair, hun ploegbaas, zei dit nooit, want Danny was gelukkig getrouwd.

Rooney’s kameraden hadden er wel eens aan toegevoegd: ‘Wacht maar eens tot jij ook aan de haak wordt geslagen, man.’ Maar dat hadden ze nu al in geen jaren meer gezegd, want ze waren het op één punt waar het Rooney betrof eens: hij was te slim om zich te laten strikken. Ze hadden hem in de afgelopen tien jaar met veel behendigheid en een verrassende vastbeslotenheid voor zo’n zachtmoedige jongeman, vier weduwen en twee ongehuwde vrouwen zien ontwijken.

Maar niet gehinderd te worden door de zorgen van de huwelijks staat betekende nog niet dat Rooney geen problemen kende. Het ontsnappen aan deze gezegende staat scheen zijn leven zo ingewikkeld te maken dat hij er af en toe, zoals ook nu, moe van werd.

Fred gaf Bill een por, knipoogde en zei: ‘Ze zit weer achter je aan, hè Rooney?’

Rooney veegde zijn wilde blonde haar van zijn voorhoofd naar achteren, onder zijn pet, en nam nog een slok uit zijn kroes voordat hij antwoordde: ‘Ze is een enorme haaibaai. Ik kan door haar gewoon de deur niet in of uit, man. Het enige wat ik wil is rust en vrede en een plekje om ’s avonds te zitten. En kan ik dat vinden? Waarom mag ik geen huisje van mezelf hebben?’

‘Daar vraag je wel wat, hè?’ merkte Bill op. ‘Wij zitten met ons achten in drie kamers! Doe niet zo achterlijk, man.’

‘Maar ik sta al jaren op de lijst, Bill.’

‘Jawel, kan best wezen. Ik ook, en nog een paar honderd anderen. Dank jij de hemel nou maar op je blote knietjes dat je je alleen maar druk hoeft te maken over het ontsnappen aan vrouwen. Je moet je pas echt zorgen gaan maken als je niet meer kunt vluchten... Wat mij eraan herinnert, alsof ik eraan móét worden herinnerd...’ – Bill goot het restant van zijn bier in één slok naar binnen en maakte toen zijn zin af – ‘dat zij zal zitten wachten... één en al ongeduld. Ik moest maar es gaan.’

‘Waar gaan jullie vanavond naartoe?’ vroeg Fred.

‘Zoals altijd, het Palace... D’r moeder komt op de kinderen passen. Ajuus...’ Bill stond op, knoopte zijn jas dicht, zette zijn pet recht, klopte toen Rooney op de schouder en zei: ‘Kop op, man. Drink je es een stuk in je kraag en geef haar een pak slaag. Dan zit de schrik er goed in.’

Rooney glimlachte maar zei niets. En Fred, die opstond om naar de toog te lopen, zei: ‘Nog eentje voor mij, en dan moet ik ook gaan. Hoe zit het met jou, Albert? Ga je al mee?’

‘Nee,’ zei Albert somber, ‘nog niet.’

Fred liep niet terug naar de hoek maar dronk snel een halve pint, stak zijn hand naar hen op en volgde Bill.

Rooney en Albert bleven zitten, zonder iets te zeggen. Rooney's ogen gleden door de gelagkamer, langs de mannen die aan de toog stonden, naar de groep rond het dartboard, over de tafel onder het raam, en weer terug naar Albert. Albert zat diep in de put. Hij was de jongste van hun ploeg, hij was pas negenentwintig. Hij was een jaar getrouwd en zijn vrouw nam het nu al niet meer zo nauw met de echtelijke trouw. Albert zou tot sluitingstijd blijven zitten; hij zou niet naar huis gaan omdat daar niemand zou zijn. En als je hem vroeg waar zijn vrouw die avond uithing, antwoordde hij onveranderlijk: 'Bij haar moeder.'

Het was raar, dacht Rooney, dat mensen op dezelfde plek konden blijven hangen. Zo had je Albert, die liever hier bleef zitten dan naar huis te gaan om daar in zijn eentje te zitten, terwijl hijzelf niets liever wilde dan teruggaan naar zijn kamer, wat eten, zijn voeten op een stoel leggen en een beetje lezen, helemaal in zijn eentje.

Als het maar even kon leidde Rooney een leven volgens een vast patroon. Rond etenstijd ging hij met zijn trommeltje naar The Anchor, in plaats van naar de kantine, om daar zijn eten met een pintje bier naar binnen te werken. Op maandagavond ging hij ernaartoe om twee pinten te drinken voordat hij naar de film ging. In de winter zat hij de andere avonden meestal in zijn kamer, behalve zaterdagavond, wanneer hij 's middags naar de paardenrennen ging en daarna naar Horseley Hill, naar de hondenrennen, om na afloop bij The Anchor langs te gaan en naast zijn gebruikelijke twee pinten een dubbele whis-

ky te nemen, niet meer en niet minder. In de zomer ging hij graag vissen. Dit was het patroon van zijn dagen als iedereen hem met rust liet. Maar wanneer een hospita... dikke mik wilde worden, ging alles mis. Als hij nou maar ergens in een logement wilde zitten tot hij iets van een huisje had gevonden, was alles vast een stuk eenvoudiger geweest. Maar dat wilde hij niet... vanwege zijn spullen.

Rooney's meubels betekenden veel voor hem, meer dan hij in gedachten kon vertalen, laat staan onder woorden kon brengen. Ze maakten deel uit van zijn gevoel van geborgenheid, net als zijn baan bij Gemeentewerken. Zijn meubilair vormde zijn thuis, een plek die van hem was, wat de omgeving ervan ook mocht zijn. De diepe gehechtheid aan zijn meubels daalde uit zijn verleden, uit zijn vroege jeugd, in feite vanaf de dag dat zijn moeder was gestorven. Vanaf die dag van bevrijding begonnen meubels betekenis te krijgen, want toen zijn moeder het huis uit werd gedragen, begon zijn vader weer te leven. De voortdurend zorgelijke blik verdween uit zijn ogen, zijn gebogen schouders richtten zich weer, want nu zou hij niet langer bij thuiskomst zijn vrouw aantreffen die haar roes lag uit te slapen, of door een meelevende politieagent worden gewaarschuwd haar ergens buiten de een of andere bar op te komen halen om te voorkomen dat ze opnieuw werd gearresteerd.

Ze hadden in die tijd in Hebburn gewoond, en zijn vader had de luttele resterende meubelstukken die zijn moeder niet had kunnen verpatsen om in drank om te zetten, verkocht en was naar Shields verhuisd. En daar was hij, in een gemeubilde kamer, met bijna de gretigheid als van een jonge knul,

begonnen een thuis voor hen beiden maken.

Rooney kon nooit op die jaren die hij met zijn vader had doorgebracht, terugkijken zonder verdriet over het geluk dat ze hadden gekend, en in momenten van diepe eenzaamheid vroeg hij zich dan af waarom er zo'n abrupt einde aan was gekomen. Als er nou een ziekte was geweest die daartoe had geleid, had hij het in zekere zin misschien kunnen accepteren. Maar er was helemaal niets geweest. Op een avond was zijn vader na een wandeling in zijn leunstoel gaan zitten, had zijn hand op zijn vest gelegd, een korte kreet geslaakt, en was gestorven... Hartverlamming, hadden ze gezegd. En dit maakte dat Rooney zonder ook maar één familielid op deze wereld achterbleef. Hij had helemaal niets, alleen maar zijn baan en zijn meubels.

Het meubilair was stukje bij beetje in de loop der jaren aangeschaft, tot twee kamers volledig gemeubileerd waren, en het kopen van elk meubelstuk was een soort avontuur geweest, in de tweedehands winkels die in zijstraatjes, in stallen, of zelfs in de voorkamers van huizen waren gevestigd. Uit deze verzameling schatkamers hadden ze een bed bemachtigd – een mooi koperen bed zonder een kras of deuk erin – en een al even mooi veren matras, een Schotse ladekast van goede kwaliteit, een wonderlijke kuipvormige kaptafel met zijspiegels, een klaptafel, twee keukenstoelen en twee fauteuils, allemaal in verschillende stijlen, een Welshe buffetkast, plus diverse schilderijen, linoleum en matten. Hij was een man van twintig toen zijn vader stierf, maar hij treurde om hem als een klein kind. Hij verlangde intens naar de intimiteit die niet meer bestond. Alles wat hij in de zorg van zijn moeder had gemist, had zijn

vader weten te compenseren. Ze waren als broers geweest, als kameraden, ze hadden elkaar zonder woorden getroost voor de nachtmerrie van het leven dat ze te verdragen hadden gehad. Toen Rooney eenmaal van deze troost was beroofd, had het verleden zich in het heden weten te dringen. Het was alsof zijn moeder gisteren pas was gestorven in plaats van zeven jaar eerder, en hij zag alle vrouwen als prototypes van haar.

‘Ga toch trouwen, man,’ had Danny Macallistair gezegd. ‘Er gaat niets boven een huwelijk. Er zijn hier meisjes zat, prima meisjes. Je hebt het voor het uitzoeken. Let maar niet op wat ze altijd over hun vrouwen lopen te zeuren, de helft van de tijd is het gewoon geklets.’ Danny was toen in de veertig geweest en pas drie jaar getrouwd. Die drie jaren waren sindsdien tot achttien uitgegroeid, en Danny’s standpunt was nog niets veranderd.

Maar je kreeg een heel ander beeld, vond Rooney, als je Danny’s leven vergeleek met dat van alle anderen: Bill, met zijn zes kinderen en zijn ruzies, Fred, met een echte sloof van een vrouw, en Albert, wiens vrouw in danszalen rondhing. Zelfs zonder de herinnering aan zijn moeder om hem te weerhouden, zou Rooney met zijn behoedzame karakter al genoeg voor een huwelijk zijn teruggeschrokken door het leven van zijn kameraden. En het was niet omdat hij nooit in de verleiding was gekomen. Dat was tot twee keer toe gebeurd. Eerst in zijn grote eenzaamheid en daarna weer op zijn vijfentwintigste. Bij zijn eerste poging had het meisje zich teruggetrokken, maar bij de tweede had hij het zelf afgekapt, want hij had bijtijds ontdekt dat hoewel het meisje heel wat van hem had gevonden, ze heel weinig van zijn baan had gevonden en vastbe-

sloten was hem, zodra ze getrouwd waren, van baan te laten veranderen. Rooney hield niet van veranderingen, in welke vorm dan ook, en het enige wat hij toen en nu in zijn leven had willen veranderen was de plek waar zijn meubels stonden. Zijn idee van de hemel was een huis met zijn eigen sleutel van de voordeur. Het erf achter het huis had hij desnoods willen delen, maar een eigen voordeur vormde zijn hoogste prioriteit. Maar zoals Bill al had gezegd: hoe groot was die kans?

‘Rooney!’

Stoddard, de man achter de tap, wenkte hem, en hij stond op en liep naar hem toe.

‘Klopt het dat je weer op zoek bent, Rooney?’ De man sprak op gedempte toon en glimlachte spottend.

‘Ja. Zo’n beetje,’ zei Rooney.

‘Ken je Johnny Casson, die daar, bij het dartboard, naast de ouwe Foley? Hij is hier nieuw.’

‘Nee,’ zei Rooney. ‘Ik heb hem wel eens eerder gezien, maar dat is alles.’

‘Nou, voor zover ik heb begrepen verhuurt zijn schoonmoeder kamers. Ik hoorde hem gisteren nog over haar.’

‘O ja?’

‘Zal ik hem een seintje geven?’

‘Ja, doe maar.’

‘Johnny!’

Een kleine, donkere man draaide zich om en keek hen aan. Toen gaf hij zijn pijltje aan de oudere man en kwam naar hen toe.

‘Dit is Joe Smith, beter bekend als Rooney,’ zei de barman.

Rooney en de kleine, donkere man knikten naar elkaar.

‘Hij zoekt een kamer. Kun jij iets voor hem doen?’

De barman haalde een lap over de toog en richtte zich weer op zijn andere gasten.

Ik heet Casson... Johnny Casson,’ zei de kleine man. ‘En ja, ik weet een kamer. Me schoonmoeder wil gaan verhuren. In Filbert Terrace.’

Bij het noemen van de straatnaam werden Rooney’s ogen een fractie groter. Hij kende het stratenplan van de stad op zijn duimpje, en Filbert Terrace, hoewel lang niet zo deftig als Westoe of Harton, was toch een stuk beter dan de straten waar hij zich meestal ophield. Toch leek deze Johnny Casson hem een heel gewone kerel.

‘Het is een vrij groot huis,’ zei Johnny. ‘Zeven kamers en een zolder. Het ouwe mens moet wat gaan verhuren, haar jongste gaat volgende maand trouwen. En als ze het huis wil aanhouden, zal ze iets moeten doen, weet je.’

Rooney vroeg niet verder naar de kamer, maar stelde heel zacht twee aarzelende vragen.

‘Zal ze daar alleen wonen? Is ze weduwe?’

Johnny fronste zijn wenkbrauwen even. ‘Jawel. Ze is weduwe, maar ze woont niet alleen. De ouwe Howlett, haar schoonvader, is er nog, en Nellie, haar nichtje. Die zullen er blijven wanneer de jongste vertrekt... Hoezo die vraag? Zoek jij een alleenstaande weduwe?’

Rooney schudde zijn haar naar achteren en riep uit: ‘Wees daar maar niet bang voor!’

‘O, op die manier?’ Johnny’s ogen twinkelden. ‘Nou, je hoeft echt niet bang te zijn voor dat soort gedoe. Ze heeft zeven kinderen gehad, vijf meisjes en twee jongens. De jongens zijn in

de oorlog gesneuveld, en het laatste meisje, zoals ik al zei, gaat trouwen. Het mens is over de zestig, hoewel je dat niet zou denken, ze is nog steeds goed ter been.’

‘Ik zoek eigenlijk een ongemeubileerde kamer.’

‘Nou, dat moet wel lukken, lijkt me. Doreen – dat is degene die gaat trouwen – heeft d’r spullen in één kamer opgeslagen en ze haalt ze daar volgende week weg. Ze heeft een deel van een huis in Westoe gekregen.’

‘Klinkt goed,’ zei Rooney. ‘Maar er is één ding. Je weet dat ik bij de gemeente werk... als vuilnisman?’

‘O, dat. Een mens heeft het nou eenmaal niet altijd voor het uitzoeken. Ik werk zelf in de haven. Maar tussen jou en mij gezegd en gezwezen heeft het ouwe mens het wel hoog in d’r bol, ze heeft wat kapsones. Net als de rest daar. Betty van mij is zo ongeveer de enige die zich niet te veel verbeeldt. En dat bewijst ze alleen al doordat ze met mij is getrouwd. Ma Howlett wilde eigenlijk dat ze allemaal met witteboordenlui trouwden. Ik kan je verzekeren dat ik een teleurstelling was... Wil je wat van me drinken?’

‘Nee, dank je,’ zei Rooney. ‘Ik heb daar een kameraad zitten.’ Hij knikte naar Albert. ‘Wanneer zou ik eens langs kunnen gaan bij mevrouw... bij je schoonmoeder?’

‘Bij ma? Tja, misschien moet ik d’r eerst even waarschuwen. Ik ben er nu naar op weg. Het is vrijdagavond... dan komen ze allemaal even langs, behalve Queenie, de oudste.’ Johnny zweeg even en wreef met zijn hand over zijn mond alsof hij schuim wilde wegvegen, en ging toen met een nog sterkere twinkeling in zijn ogen verder: ‘Ik kan je ook nu gelijk meenemen, als je dat wilt.’

Rooney bekeek zichzelf even. Hij liep niet in zijn werkkle-
ren, maar hij had ook niet zijn goede pak aan, alleen maar een
jasje en broek dat hij 's avonds droeg. Maar hij bedacht dat als
hij bij deze mensen ging wonen ze hem vast wel eens in erger
spul zouden zien dan in dit, en hij antwoordde: 'Oké. Even te-
gen mijn kameraad zeggen.'

Hij liep naar Albert terug en vertelde hem dat hij kans op
een kamer had.

'Waar?' vroeg Albert zonder veel belangstelling.

'Filbert Terrace.'

'Filbert Terrace? Deftig, man. Die willen vast niet dat je je
spullen meeneemt.'

'Nou, ik kan in ieder geval eens gaan kijken. De groeten.'

'De groeten,' zei Albert.

Rooney voegde zich bij Johnny die bij de deur wachtte en sa-
men liepen ze de schemerig verlichte straat en de druilerige
avond van eind november in. Bij de kruising met Laygate
Street liepen ze naar Chichester Street, over Meldon Terrace
naar Infirmary Street, sloegen daar af en liepen door een aan-
tal korte straten tot ze bij Filbert Terrace kwamen. Hier kon
zelfs de duisternis het verschil met de omgeving niet verhul-
len, want bij elk huis liep een ijzeren hek rond een lap grond
waarbinnen vaag het nodige groen, sierbestrating en zelfs vo-
geldrinkbakken te zien waren.

Rooney ging een beetje schutterig achter Johnny staan toen
deze aanbelde, en als Johnny niet heel gewoon was blijven pra-
ten, was Rooney waarschijnlijk stilletjes afgedropen.

'Ze zal hier wel verbaasd van opkijken,' zei Johnny over zijn
schouder. 'Ik ga meestal achterom.'

Toen Johnny nog eens belde, werd de voordeur opeens opengetrokken en het schemerige licht uit de hal onthulde de grote, gezette gestalte van een vrouw.

‘Hallo ma. Ik heb iemand meegebracht, de heer Smith. Hij is op zoek naar een ongemeubileerde kamer. Kom binnen,’ ratelde Johnny terwijl hij over de drempel stapte. En na een korte aarzeling volgde Rooney hem, waarbij hij de vrouw met enigszins gebogen hoofd passeerde.

Toen de deur achter hem dichtviel, zette hij zijn pet af. De vrouw had niets gezegd, maar ze knipte nu een andere lamp aan en Rooney keek haar aan en wilde haar groeten, maar hij merkte dat hij op een onnozele manier niets uit kon brengen. Zijn ogen bleven gericht op haar hoofd, hij kon zijn blik er niet van losmaken, want alle andere kleuren werden hierbij vergeleken grauw. Haar haar was als een struikgewas en de kleur was die van een vers geschrapte wortel. In Rooney’s verschrikte ogen leek het bijna in brand te staan.

Ma leek helemaal niet uit het veld geslagen door zijn onderzoekende blik en nam Rooney op haar beurt scherp op, maar haar ogen bleven niet alleen op zijn haar gericht, ze gleden over hem heen, bekeken zijn forse maar goedgebouwde figuur, zijn frisse gelaatskleur en zijn vierkante, openhartige gezicht. Ze glimlachte.

‘Goedenavond,’ zei ze formeel.

‘N’avond,’ zei Rooney.

‘Tja.’ Ze zweeg even, alsof ze niet zeker wist hoe ze dit verder ging aanpakken, en zei toen: ‘Kom dan maar binnen en ga even zitten. Weet u, mijn dochter heeft haar spullen nog in die

kamer staan. Ze gaat binnenkort trouwen en ze neemt alles volgende...'

'Dat heb ik hem al verteld,' onderbrak Johnny haar, terwijl hij naar de tweede deur in de gang liep. 'Kom verder...' Hij wenkte Rooney en ging hem voor, de kamer in.

Helemaal niet op zijn gemak wilde Rooney hem volgen, maar hij bleef toen staan om ma voor te laten gaan, wat ze deed op een jolige manier die hem aan een jong meisje deed denken en nu een beetje lachwekkend aandeed.

De kamer die hij binnenstapte leek volgepropt te zijn met mensen, en ma, die met een mollige, in een trui gehulde arm zwaaide, zei: 'Dit is mijn gezin.'

Rooney knikte naar de drie vrouwen en twee mannen.

De mannen beantwoordden de knik met diverse hoofdbewegingen, net als een van de vrouwen, maar de andere twee staarden hem aan met uitdrukingsloze blikken die hem gloeiend ongemakkelijk maakten.

'Ga zitten.' Johnny schoof een stoel naar hem toe. Hij leek zich kostelijk te amuseren. 'Dit is mijn vrouw Betty,' zei hij.

Rooney boog zijn hoofd naar de jonge vrouw die hem een hoofdknik had geschonken. Hij had op de een of andere manier geraden dat dit Johnny's vrouw moest zijn. Ze leek niet zo opgetut als de twee andere vrouwen – eigenlijk zag ze er niet erg netjes uit, en het verbaasde hem dat ze hoe dan ook familie van de anderen was.

'Meneer Smith komt naar de kamer kijken,' zei ma. 'Ik ga even naar boven om te zien of ik erin kan.' Ze keek Rooney aan. 'Mijn dochter heeft haar spullen er staan en...'

‘Ik zei toch,’ merkte Johnny met irritante nadruk op, ‘dat ik het hem al heb uitgelegd... Hij weet ervan.’

Ma wierp een blik op haar schoonzoon, die hem het zwijgen had moeten opleggen, of hem op zijn minst zijn plaats had moeten wijzen. Maar Rooney was er nog niet achter wat Johnny’s plaats precies was. Als hij in Johnny’s schoenen had gestaan, had hij hier, te midden van dit stel, met een mond vol tanden gestaan.

Ma ging de kamer uit en Johnny ging naast zijn vrouw zitten terwijl hij haar met twee woorden een vraag stelde: ‘Alles goed?’

‘Alles goed.’ Ze glimlachte naar hem. Daarna boog ze zich naar voren om langs haar man te kunnen kijken en zei tegen Rooney: ‘Wat een smerig weer vandaag, hè?’

‘Ja, zeg dat wel,’ zei Rooney.

‘Werkt u binnen?’

‘Nee... buiten,’ zei Rooney. ‘Ik zit bij Gemeentewerken.’

‘O.’

Rooney voelde zich erg ongemakkelijk nu hij beseftte dat hij de aandacht van het voltallige gezelschap had. Maar het was een beleefde aandacht. Een baan bij Gemeentewerken kon van alles betekenen, van de Plantsoendienst tot... vuilnisemmers.

Rooney slikte even. ‘Ik werk bij de ophaaldienst... als vuilnisman.’

‘En dat bevalt hem goed,’ merkte Johnny op. Hij tuitte zijn lippen en schudde zijn hoofd. ‘Wat vind je daarvan? Je zou niet anders willen, hè?’ Johnny doelde op het gesprek dat ze onderweg hadden gevoerd, en hoewel het inderdaad waar was dat hij

niet van baan zou willen veranderen, klonk het uit de mond van Johnny toch als een beschamende erkenning.

Een van de mannen die bij de haard zaten, keek Rooney van onder zijn wenkbrauwen aan en stond toen langzaam op. Het was een lange man, mager, met een twistzieke uitdrukking op zijn gezicht en een vergevorderde kaalheid, en toen hij enigszins onopvallend naar de deur wilde lopen, keek Johnny hem aan en merkte rustig op: 'Als zij die kamer niet verhuurt, Dennis, moeten we zodra Doreen vertrekt tien shilling per week dokken'

'Het moet ook niet gekker worden! Je... je bent echt onuitstaanbaar.'

De vrouw die nu snel opstond was, naar Rooney vermoedde, de vrouw van de lange man. Ze keek woedend naar Johnny. Maar Johnny was allerminst onder de indruk.

'Maar het is toch zeker waar?'

'Natuurlijk is het waar,' zei Betty, zijn vrouw. 'En hou toch op, Pauline. Als meneer Smith hier komt wonen zal hij snel genoeg weten hoe de zaken ervoor staan. Wat jij, May? En jij, Jimmy?' richtte ze zich tot het andere paar.

De vrouw die met May werd aangesproken gaf geen commentaar, hoewel haar gezicht chagrijnig stond, maar Jimmy, haar man, zei met een lage stem die een scherp contrast met zijn broos uitzienende gezicht vormde: 'Dat is waar. Dat is waar. Maar het hangt er ook van af hoe je zoiets brengt, Betty. En Johnny vat nou eenmaal het liefst meteen de koe bij de hoorns. Dat vindt hij leuk. Geeft je een goed gevoel, hè, Johnny? Mensen meteen voor een voldongen feit zetten, dat soort werk.'

'Wilt u nu komen kijken?'

Alle ogen werden nu op de deur gericht, waar ma stond, maar Rooney ging niet meteen staan. Hij keek naar de kale man, om hem een kans te geven zijn verhaal af te maken. Maar toen Dennis zich omdraaide en weer ging zitten, stond Rooney op en liep achter ma aan de kamer uit. Terwijl hij dit deed besloot hij dat dit echt geen plek voor hem was. Hij zou ernaar kijken en wat hij er ook van vond, hij zou zeggen dat hij het haar nog zou laten weten, en daarmee was de kous dan af.

De trap liep van de rechterkant van de hal naar een grote overloop waarop diverse deuren uitkwamen, allemaal bruin geverfd.

Ma stapte kordaat over de overloop naar een van de deuren.

‘Dit is de kamer. Het is een kamer aan de voorzijde, heel mooi met de ochtendzon.’

Rooney wees er niet op dat dit voor hem geen enkele aantrekkingskracht had aangezien hij ’s ochtends nooit thuis zou zijn.

De kamer stond volgepropt met een eetkamer- en een slaapkamerameublement en diverse andere voorwerpen, maar hij kon zien dat het een grote kamer was, met een prima haard.

‘Hij is mooi,’ zei hij.

‘Ja, het is een prachtige kamer,’ zei ma. ‘En goedkoop.’

‘O ja?’

‘Zeventien shilling en zes penny’s per week.’ Ma keek hem recht aan.

Rooney zweeg even. Waar hij nu verbleef betaalde hij slechts twaalf shilling zes, maar dit was natuurlijk een veel betere kamer. Toch was de huur voor het hele huis waarschijnlijk niet